

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

เกียรติขจร วิจารณ์สวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

_____. รวมหมายเหตุท้ายคำพิพากษาศาลฎีกา : กฎหมายอาญาของ
ศาสตราจารย์จิตติ ตึงศภัทย์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2531.

โกเมน ภักทภิรมย์. คำอธิบายกฎหมายอาญาฝรั่งเศส. กรุงเทพฯ : คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2524. (อัดสำเนา)

เข็มชัย ชูติวงศ์. คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน. พิมพ์ครั้งที่ 3.

กรุงเทพฯ : หจก. โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2529.

_____. เอกสารการสอนชุดวิชา กฎหมายอาญา 2 : ภาคความผิด มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพมหานคร : หจก.ป.สัมพันธ์พาณิชย์, 2529.

คณิต ผน นคร. กฎหมายอาญา ภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

_____. รวมคำบรรยาย สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา ภาคหนึ่ง
สมัยที่ 45 เล่ม 5. กรุงเทพมหานคร : บริษัท กรุงเทพสยาม พริ้นติ้ง กู๊ป
จำกัด, 2535.

คณิต ฌ นคร. รวมคำบรรยาย สำนักอบรมศึกษากฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตยสภา ภาคหนึ่ง
สมัยที่ 45 เล่มที่ 10. กรุงเทพมหานคร : บริษัท กรุงสยาม พรินติ้ง กรุป
 จำกัด, 2535.

คณิง ฤาชัย. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 3.
 กรุงเทพมหานคร : มิตรนราการพิมพ์, 2530.

จรัญ ภักดีธนากุล. คำอธิบายกฎหมายอาญา 1 โครงการอบรมกฎหมายสารบัญญัติ
รุ่นที่ 3. กรุงเทพฯ : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
 (อัดสำเนา)

จิตติ ดิงศภิทธิ์. กฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3 สำนักอบรมศึกษากฎหมาย
แห่งเนติบัณฑิตยสภา. กรุงเทพมหานคร : บริษัท กรุงสยาม พรินติ้ง กรุป
 จำกัด, 2532.

_____. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร :
 แสงจันทร์การพิมพ์, 2529.

_____. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอนที่ 2. พิมพ์ครั้งที่ 4.
 กรุงเทพมหานคร : กรุงสยามการพิมพ์, 2531.

จิตติ เจริญจำ. บันทึกของ ท้ายฎีกา และชี้ขาดความเห็นแย้งในประมวลกฎหมาย
อาญา. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ประสูรวงศ์ จำกัด, 2533.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ์. กฎหมายอาญา หลัก และ ปัญหา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
 กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

พนม พลพทุภะรภัษ. ผู้กระทำผิด-ผู้ร่วมกระทำผิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

พรเพชร วิชิตชลชัย. คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : หจก. โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2529.

ร. แลงกาด. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2526.

วิรัช เนติธรรมภักดิ์. การยกเว้นในฐานะความผิดเกี่ยวกับการรับหรือให้สินบนตามประมวลกฎหมายอาญา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

สมชัย ศิริบุตร. เอกสารการสอนชุดวิชา กฎหมายอาญา 2 : ภาคความผิด มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพมหานคร : หจก. ป.สัมพันธ์พาณิชย์, 2529.

เสริม วินิจฉัยกุล. กฎหมายอาญา. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง, 2483.

หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

_____. กฎหมายอาญา ภาค 2-3. พิมพ์ครั้งที่ 4. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2515.

หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญา : รวบรวมหมายเหตุท้ายคำพิพากษาฎีกา ของ ศ.ดร.หยุด แสงอุทัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มิตรนราการพิมพ์, 2529.

บทความภาษาไทย

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. ฎีกาวิเคราะห์ คำพิพากษาฎีกาที่ 3592/2532 (ประชุมใหญ่) : ความผิดฐานชักชวนก่อทรัพย์. วารสารนิติศาสตร์ 21 (ธันวาคม 2534) : 633-636.

_____. บุคคลซึ่งไม่สมควรเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในความผิดอาญาบางประเภท. วารสารกฎหมาย 9 (กุมภาพันธ์ 2528) : 63-76.

คณิต ณ นคร. คุณธรรมทางกฎหมายกับการใช้กฎหมายอาญา. ในประมวลกฎหมายอาญา : หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ. หน้า 264-274 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2531.

_____. โครงสร้างความผิดทางอาญาและข้อถกเถียงทางวิชาการเกี่ยวกับ Mens Rea. ในประมวลกฎหมายอาญา หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ. หน้า 241-263. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2531.

_____. ผู้เสียหายในคดีอาญา. วารสารอัยการ 48 (มกราคม 2521) : 38-41.

_____. เหตุทำแท้งได้ตามกฎหมายเยอรมัน. อัยการนิเทศ 41 (2522) : 353-366.

คัมภีร์ แก้วเจริญ. ตัดสินบนโดยมิได้กระทำผิด. วารสารอักษร 1 (ธันวาคม 2521) : 82-89.

ไฉไล สักดิวรพงศ์. การทำแท้งตีแม่หรือ. วารสารนิติศาสตร์ 13 (2526) : 36-59.

ชานินทร์ กรัยวิเชียร และวิชา มหาคุณ. การตีความกฎหมาย สุโขทัยธรรมนิราศ 3 (กรกฎาคม, ธันวาคม 2534) : 9-30, 9-18.

นุชทิพย์ ป. บรรจงศิลป์. ครอบครัวไทยในปัจจุบัน ปัญหาเด็กและสตรี. สุทธิปริทัศน์ 26 (ตุลาคม 2537-มกราคม 2538) : 58-59.

พรเพชร วิชิตชลชัย. การล่อให้กระทำความผิด (Entrapment) : ข้อยกเว้นความผิดตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา. บทบัญญัติ 32 (2518) : 673-678.

พิพัฒน์ จักรางกูร. การกระทำชำเราเด็กหญิงที่แก้ไขใหม่. วารสารกฎหมายสุโขทัย ธรรมนิราศ 1 (ธันวาคม 2532) : 103-111.

วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล. สิทธิของเหยื่อ : กรณีเด็ก. บทบัญญัติ 48 (มีนาคม 2535) : 111-121.

_____. หมายเหตุทำคำพิพากษาฎีกาที่ 261/2534 : คำพิพากษาศาลฎีกา พ.ศ.2534 : 28-36.

วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. ความผิดฐานทำให้แท้งลูก. บทบัญญัติ 23 (ตุลาคม 2528) : 787-811.

แสง บุญเฉลิมวิภาส. โครงสร้างความคิดอาญากับการกระทำโดยประมาท.

วารสารนิติศาสตร์ 18 (มิถุนายน 2531) : 51-61.

_____. โครงสร้างความคิดอาญา : ความแตกต่างในระบบกฎหมาย. วารสารนิติศาสตร์ 14 (ธันวาคม 2527) : 1-21.

_____. เหตุทำแท้งได้โดยไม่ผิดกฎหมาย : ปัญหาและแนวทางแก้ไข. วารสารนิติศาสตร์ 19 (มิถุนายน 2532) : 68-77.

หยุด แสงอุทัย. ผู้กระทำผิดโดยทางอ้อม. บทบัญญัติ 21 (กรกฎาคม 2506)
: 575-580.

_____. บุคคลที่ไม่สามารถเป็นตัวการในทางอาญา. บทบัญญัติ 20
(ตุลาคม 2505) : 782-786.

ภาษาอังกฤษ

American Jurisprudence 2nd.ed. State and Federal Vol.21

New York : The Lawyers Co-operative Publishing Company

The American Law Institute. Model Penal Code. Tentative Draft
No.9. Philadelphia, 1959.

_____. Model Penal Code S. 2.05. Comments Tentative Draft
No.4. Philadelphia, 1955.

_____. Model Penal Code S. 2.06(1) (2) (a) (Official Draft
1962)

Fletcher, George P. Comparative Criminal Theory.

_____. Rethinking Criminal Law. Boston : Little & Brown
and Company Limited, 1978.

Gillies, Peter. The Law of Criminal Complicity. Sydney : The
Law Book Company Limited, 1980.

Kadish Sanford H. and Paulsen, Monrad G. Criminal Law and Its
Processes : Cases and Materials. 2nd.ed. Boston :
Little, Brown, 1969.

Lafave, Wayne R. Principle of Criminal Law : Cases, Comments
and Question. St. Paul, Minnesota : West Publishing
Company, 1977 (78)

Lafave, Wayne R. and Scott, Austin W. Criminal Law. St. Paul,
Minn : West Publishing Co. 1972.

Luther, Charles W. Survey of Criminal Law. 2nd.ed. California
: Cal-Central Press, 1974.

Nuemann, K. Manual of German Law. Vol.II. London : Her
Majesty's Stationery Office, 1952.

Nigam. Law of Crime of India. copyright London. 1965.

Perkins, Rollin M. Perkins on Criminal Law. 2nd.ed. New York
: The Foundation Press, 1969.

Smith, J.C. and Hogan, Brian. Criminal Law. 4ed. London :
Butterworths, 1992.

Smith, Keith J.M. A Modern Treatise on the Law of Criminal
Complicity. New York : Oxford University Press, 1991.

Williams, Glanville. Criminal Law : The General Part. 2nd.ed.
London : Stevens & Sons, 1961.

_____. Textbook of Criminal Law. London : Stevens & Sons,
1978.

Yamaguchi, Atsuchi. Basic Problems in Japanese Criminal Law.
(Mimeographed)

ภาคผนวก

ประกาศคำปรึกษาตัดสิน เรื่อง จำนำเด็กปี จ.ศ.1244 ซึ่งตรงกับปี พ.ศ. 2425 มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้ "ความเรื่องนี้มีพระบรมราชโองการทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระศาสด์สุนทรโวหารเชิญพระบรมวงษานุวงษและท่านเสนาบดี ข้าทูลลอองธุลีพระบาทมาประชุมพร้อมกัน ณ หอมิว เข็มปฤกษาลงความเห็นมีข้อความตามสำเนา ดังนี้

ข้าพระพุทธเจ้า สมเด็จพระเจ้าบรมวงษเธอ เจ้าฟ้าหมามาลา กรมพระบำราบปรปักษ์สมเด็จพระน้องยาเธอ เจ้าฟ้าจาตุรนต์มี...

ขอพระราชทานกราบบังคมทูลพระกรุณา ได้ทรงทราบฝ่าลอองธุลีพระบาท ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ข้าพระพุทธเจ้าประชุมกันปรึกษาเรื่องความ อี้แก้วผู้ร้ายลักเด็กไปจำนำเงินยงติดฝัวอ่าแดงง่วนเง็กภรรยา อี้สินลาผู้รับประกัน ถ้าเห็นควร จะตัดสินลงโทษประการใด ให้ปรึกษาพร้อมกันนำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณานั้น พระเดช พระคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพระพุทธเจ้ารับใส่เกล้าฯได้ประชุมกันตรวจตรองข้อความแล้ว เห็นด้วยเกล้าฯ ว่าการลักเด็กจำนำซึ่งเกิดขึ้นครั้งนี้เป็นการแปลกปลาต และเป็นเหตุอันร้ายกาจซึ่งไม่เคยมีมาแต่ก่อน ควรจะต้องทำโทษให้จงหนัก ให้เป็นแบบอย่างไว้สอนให้เหตุเช่นนี้มิขึ้นอีกได้ ข้าพระพุทธเจ้าเห็นด้วยเกล้าฯว่าในความเรื่องนี้ เงินยงติดฝัว อ่าแดงง่วนเง็กภรรยา เป็นต้นเหตุให้อี้แก้วก่อการร้าย เพราะการเรื่องนี้ ถ้าเงินยงติด อ่าแดงง่วนเง็ก ไม่ให้ทำสก็อทางแลรับรองกับอี้แก้วว่า จะรับซื้อรับจำนำเด็กอ่อนซึ่งอี้แก้วพวากมาจากมารดาจำนำ อี้แก้วก็ไม่ทำความชั่วความร้ายในครั้งนั้น เพราะนอกจากเงินยงติด อ่าแดงง่วนเง็กแล้วไม่มีผู้หนึ่ง ผู้ใดอื่นที่อี้แก้วจะมุ่งหมายที่จะขายและจำนำทารกอ่อนดังนี้ได้ เพราะการอย่างนี้ยังไม่มีแห่งหนึ่งแห่งใด อี้แก้วเมื่อเวลาจับเอาเด็กมาก็ยังหาเป็นผู้ร้ายไม่ เพราะไม่ได้ความว่าอี้แก้วฝอลวงถาลักเอา มาต่อเงินยงติด อ่าแดงง่วนเง็ก พุดจาสัญญาจะให้เงินกับอี้แก้ว ๆ จึงได้เกิดปรากนา อียากจะได้เงินของเงินยงติด อ่าแดงง่วนเง็กจึงได้เป็นผู้ร้ายลักเด็กอายุสี่ขวบเดียว จำนำให้กับเงินยงติด อ่าแดงง่วนเง็กในเวลานั้นเพราะฉนั้นจึงเห็นว่าเงินยงติด อ่าแดงง่วนเง็ก เป็นต้นเหตุก่อการร้ายเรื่องนี้

ประการหนึ่งการเรื่องที่เงินทองติด อำแดงง่วนเง็ก ก่อเหตุผลอันร้ายกาจขึ้น ครั้งนี้มีใช้เพราะเหนการไม่มีผิด ภาโลภอยากได้ประโยชน์ในการที่ทำ ฤด้วยความรัก เด็ก ฤการพูดอ้อแก้วอย่างหนึ่งอย่างใด เพราะแลเห็นได้อยู่ว่าการสัญญาจำนำกับอ้อแก้ว ครั้งนี้มีดอกเบี้ยวันละเฟื้อง พิศเคราะห์ดูคนตามธรรมดา แม้ถึงไม่ต้องเสียเงินราคาเด็ก ให้อ้อแก้วเป็นแต่จะเอาเด็กมาจ้างให้เลี้ยงเปล่าๆ วันละเฟื้อง ก็จะไม่มีการรับประโยชน์ ที่เงินทองติดอำแดงง่วนเง็ก จะได้ไม่คุ้มค่าที่เลี้ยงเด็ก จึงควรเห็นว่าไม่เป็นการทำหา ก่าไร ประการหนึ่งก็เป็นแต่รับจำนำแลมัดดอกเบี้ยไม่ได้สัญญาขายเป็นสินเป็นขาด ซึ่ง ให้เห็นเห็นว่ารักใคร่อยากได้เด็กเลี้ยง จึงควรเห็นว่าการที่เงินทองติด อำแดงง่วนเง็ก ทำทั้งนี้ด้วยความมองอาจประมาทอาญาแผ่นดิน ปรารถนาจะออกอำนาจให้ราษฎรโจรผู้ร้าย ทั้งหลาย เห็นว่าตัวกล้าหาญจะทำการที่ผิดอย่างไรก็ทำได้ไม่มีโทษ ปรารถนาจะให้โจร ผู้ร้ายลักของมาจำนำที่ร้านของตัวให้มากขึ้น ให้เป็นที่ลำบากและอันตรายแก่ราษฎรทั่วไป ซึ่งเงินทองติด อำแดงง่วนเง็กกระทำเหตุอันตรายเป็นข้อจรรยาปัจจุบันแลอนาคตด้วย ความตั้งใจมุ่งหมายดังนี้ มีความผิดเป็นอันมาก อ้อแก้วเป็นผู้พรางเอาเด็กมาจากมารดา มาจำนำไว้กับคนใจร้าย ทำให้เด็กทนทุกข์ระมาร และทำให้มารดาของเด็กพัวพราก จากบุตรได้ความชากแค้นเคียดร้อน ต้องในสถานโจรโจรร้ายกระทำให้เป็นทีเคียดร้อน หวาดหวั่นแก่ราษฎรทั้งหลาย ซึ่งมีบุตรทั้งปวงต่อไปเพราะคิดทำการลักเด็กอ่อน ซึ่งแต่ ก่อนไม่มีใครเคยทำเอามาขายมาจำนำ ให้เป็นเหตุตัวอย่างขึ้นดังนี้ อ้อแก้วมีความผิด อ้อสินลาเป็นผู้คบคิดกับอ้อแก้ว เข้ารับเป็นนายประกันอ้อแก้วกับเงินทองติด อำแดงง่วนเง็กจึง ได้รับความจำนำเด็กกัน อ้อสินลาได้ส่วนแบ่งปันเป็นผู้ร่วมคิดทำผิดด้วยอ้อแก้ว เงินทองติด อำแดงง่วนเง็ก อ้อสินลา อ้อแก้ว มีความผิดเสมอกันเพราะโทษที่เกิดขึ้น ทั้งนี้อาไศรย การที่อ้อสินลาคนนี้ทำการ ถ้าขาดไปแต่พวกหนึ่งพวกใด การร้ายอันนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นจึง เห็น ด้วยเกล้าฯ พร้อมกันว่า ควรจะลงพระราชอาญา เพ็ญอ้อสินเงินทองติด อ้อง่วนเง็ก อ้อแก้ว อ้อสินลาคนละ 2 ชก 60 ที แล้วเอาตัวไปจำไว้ ณ คุกให้เช็ดหلاب แลอ้อให้เป็นเสียง อย่างต่อไป แลการที่จะรักษาไปภายหน้านั้นขอรับพระราชทานมีหมายประกาศให้ราษฎรให้ ทราบทั่วกัน ห้ามอ้อให้ใครทำตั้งอ้อสินคนนี้เป็นอันตราย ถ้ามีฟังจับได้จะลง พระราชอาญาเหมือนครั้งนี้.

ซึ่งพระบรมวงศานุวงศ์ท่านเสนาบดีปลุกชาลงเนื้อเหนืมนานี้ เห็นว่าถูกต้องตาม
การอยู่แล้ว ควรเป็นแบบอย่างสืบไป ให้กรมหมื่นภูวเรศธำรงศักดิ์ค้ำดวงโทษผู้คิดแล
ตราพระราชบัญญัติไว้สำหรับแผ่นดินสืบไป ตั้งแต่ ๗ วันอาทิตย์เดือนอ้าย แรมสิบสามค่ำ
ปีมะแม จัตวาศก 1244 (พระราชหัตถเลขา) สยามมินทร"

ประวัติผู้เขียน

นายสมยศ จันทรสมบัติ เกิดวันที่ 21 พฤษภาคม พ.ศ.2500 ที่ตำบล
ทุ่งโพธิ์ อำเภอดงพวนหิน จังหวัดพิจิตร สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2523 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2532 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต ที่
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ.2534 ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งนิติกร สำนักงาน
สภาสถาบันราชภัฏ กระทรวงศึกษาธิการ